

הפרשה החסידיית

סתורתם של רבותינו נשיאינו על פרשת השבוע

ליקט וערך: אי"ש מבית לוי

כ"ק אדמו"ר הזקן

בעבודה קשה (א, יד)

עבודת התפלה בזמן הגלות נקראת 'עבודה קשה', והיינו כי על ידי גלות מצרים [הרוחנית] צריך לשית עצות בנפשו לצעוק אל ה' בתפלה. וכמו למשל חרב של ברזל קשה, יכולה לעמוד אפילו בפני דבר קשה כאבנים ולא תפגם בהכאתה בהם, מה שאין כן אם ה' הברזל רך - כך התפלה צריכה להיות קשה, והיינו לקרוא לה' לעמוד נגד כל מונע מבית ומבחוץ, ולשבר כל הקליפות ותאוות החזקות להיות לבו נשבר בקרבנו. ועל ידי זה, אפילו אם הוא כלב האבן - ימוס.

(תורה אור' פרשתנו נא, ב)

כ"ק אדמו"ר האמצעי

וישליכהו ארצה ויהי לנחש... ויהי למטה בכפו (ד, ג-ד)

ה' צוה למשה להשליך מטהו, שהוא מקור הראשון להטות ההמשכות והשפעות, ולהיות יורד האור ובא להתלבשות שונות. ואמר לו "השליכהו ארצה" - להיות בבחינת ירידה וצמצום אחרון יותר. "וישליכהו ארצה ויהי לנחש" - שהוא קליפת מצרים הנקראת 'תנין הגדול'. "וינס משה מפניו" - להיות תכלית הגסות דקליפה הקשה. וחזר וציווה לו ה' שיחזיק בזנבו, וזה להורות, דגם צמצום האחרון יותר, בטל ונכנע כל כך עד שיוכל לעלות ולהיות בבחינת מטה משה ממש.

(תורת חיים' פרשתנו נח, א)

כ"ק אדמו"ר הצמח צדק

ותביאהו לבת פרעה ויהי לה לבן (ב, י)

שרש נשמת משה ה' ממקום גבוה מאד שלמעלה מהשתלשלות, ולהיות כן לא חשו המצרים עליו, כי סברו שאדבא, יוכלו לינק ממנו, להיותו מבחינת המקיפים אשר שם כחשיכה כאורה. אך באמת טעו בזה טעות גדול, כי אף על פי שהאמת כן הוא - מכל מקום הוא מבחינת המקיפים שנמשכו להאיר בתוך האור פנימי, שאו אין החיצונים יכולים לינק ממנו, ולכך לא יוכלו לקבל יניקה ממשה כלל, ולא עוד אלא שעל ידו ה' מפלתם.

(אור התורה' פרשתנו כרך ח ע' ב'תתמו)

כ"ק אדמו"ר מהר"ש

כי כבד פה וכבד לשון אנכי (ד, י)

משה ה' כבד פה וכבד לשון, והיינו מפני שה' תמיד בעומק

המחשבה בבחינת ביטול, כמו שכתוב "ונחנו מה", ולכן ה' כבד פה בבחינת קול ודבור. כי אי אפשר להיות שניהם בנושא אחד. וכמו כן הוא באדם, שכאשר מסלק את עצמו ממחשבה שבדברים גשמיים השייכים לעולם, אז יוכל ללמוד בחינת התורה.

(ספר המאמרים' תרכ"ז ע' קיג)

כ"ק אדמו"ר מהורשי"ב

וילך איש מבית לוי ויקח את בת לוי (ב, א)

עבודת הלויים הוא שגם בעלמא דאתגליא יהי' הביטול כמו בעלמא דאתכסיא - באופן שגם היש יהי' בביטול במציאות ממש. וזהו ענין 'בת לוי', שגם בעלמא דאתגליא [בת], יהי' ביטול במציאות ממש [לוי]. וכל זה שייך ללידת משה שהי' במדריגה זו, דבמשה ה' הביטול מצד הגוף כמו מצד הנשמה, עד שגופו ה' כלי לאלקות, שעמד על עמדו בעת הנבואה.

(ספר המאמרים' עטר"ת ע' קצ"ד)

כ"ק אדמו"ר מהוריי"צ

ויאנחו בני ישראל מן העבודה ויזעקו (ב, כג)

נשמות ישראל נקראים 'בנים', כיון שהן בהתקשרות עצמית לאלקות, שיש כמו טבע עצמי בנפש האלקית לידבק במקור חוצבה, שאין שום טעם וסבה אל האהבה והתקשרות הזאת, כי אם מצד שהן כעצם אחד. וההתקשרות הזאת היא תמידית בנפש ורק צריכים לעוררה לפעמים, והיינו על ידי שנוכר ומשים אל לבו איך ש'אתה אבינו', או שבאה לגילוי על ידי הריחוק, וכמו 'מן המיצר קראתי', וכמו 'ויאנחו בני ישראל מן העבודה ויזעקו'.

(ספר המאמרים' קונטרסים ח"א ע' 64)

כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א

אפילו בהיותנו בגלות, הנה נוסף לכך שישראל עודם קיימים בתכלית השלימות כמובן ופשוט, וכמרומו בסוף פ' ויחי - "ויחנטו אותו ויישם בארון במצרים", ש"ויחנטו" הוא בכדי שהגוף ישאר קיים - הנה "ואלה שמות בני ישראל הבאים מצרימה" מוסיף, ש"על שם גאולת ישראל נזכרו כאן": נוסף על כך שישראל נשארים בשלימות כנשמות בגופים בחיים גשמיים וחיים רוחניים גם יחד, נשמה בריאה בגוף בריא, בתכלית השלימות, הם נמצאים במצב (לא רק המביא לגאולה, אלא יתירה מזו - מצב של) "גאולת ישראל", עד - "כל ימי חיך להביא לימות המשיח".

(ספר השיחות' ה'תשנ"ב ע' 254)